

EZGİ TANERGEÇ

**GEÇ KALANLAR
KÜMESİ**

roman

*Gerçek bir dostluk örneği sergileyerek
bu dünyadan geçip giden İrma ve Böcük haricinde,
romandaki kişiler hayal ürünüdür.*

Erkin Koray'ın anısına...

*“Hayatımıza yeni girenler yalnızca
bilmesine izin verdiklerimizi biliyor.
Oysa biz dördümüz, birbirimizden
bir şeyler saklamak için çok geç kaldık...”*

Şimdiki Zaman

(I)

Saat sabahın yedisi. İnsanlığa eziyet etmeye ayarlı bu zaman diliminde, ben de herkes gibi mağdurum. Telefonun alarmı çaldı ve uykum bölündü. Uyanmıyorum; yalnızca bedenimi birtakım hareketleri yapmaya mecbur bırakıyorum. İrna beni bu saatte ayakta gördüğüne şaşkın, her zamanki gibi tuvaletin kapısında karşılaşıyoruz. Böcük birkaç gündür yok zaten. Aynı evi paylaşan ilgisiz karakterleriz.

Yüzüme su çarpmak uyanmamı sağlamıyor, bütün vücudum ürperdiğinden yatağa koşup ısınmak için daha büyük bir istek duyuyorum.

Erken kalkmamın sebebi, haftaya teslim etmem gereken kitabın henüz çevrilmemiş otuz sayfası, 11.00’de öğrencim gelene kadar toplamam gereken bir *ortalık* ve o gittikten sonra yapılması gereken yığınla iş... Malum bugün büyük gün. O yüzden alarm için yediyi uygun gördüm.

Saat yediden kimseye hayır geldiği görülmemiştir. Benden bir saat önce kalkıp tapu müdürlüğündeki memuriyetine ye-

tişmeye çalışan Nesrin Hanım da benim gibi mağdur. Çünkü işe geç kalmaz. Mesai 08.00'de başlıyor. Yol kırk beş dakika sürüyor. Eh, bunun giyinip hazırlanması var. Biliyor ki bir kadın aynı zamanda bakımlı görünmek zorunda... Kahverengi pantolonunu üşenmeyip akşamdan ütülediği için kendine duacı. Üzerine beyaz gömlek ve onun da üzerine beyaz hırkasını giyiyor. Tektaşını parmağına taktığını hayal ediyorum. İki gün önce sürdüğü bordo ojenin yer yer bozulduğunu fark etmek, tektaşın etkisini azaltıyor. Ellerini yumruk yapıp saklamaya çalışıyor tırnaklarını ama çaresiz... Mesaili çalıştığım dönemlerde sık sık asansörde denk gelirdik. Bir sabah, ellerini önünde kavuşturmuş çantasının sapını tutarken yarısı çıkmış ojelerini bir anda avuçlarının içine gizlemişti. Bugün de öyle gidecek işe...

Makyajının ilk katmanını yapıyor sanki en acilinden. Hafif bir pudra ve allık, bir de ruj. Yorgunluğunu kapatsın diye. Kalanını işyerinde tamamlayacak. Uyandığında çocukları da hazırlamak zorunda çünkü. Onlara kahvaltı yaptırmalı. Küçüküğün beslenmesini hazırlamalı, büyük olan ateşli ergenin kışın ortasında kısa kolluyla okula gitmesi engellenmeli. Sabah sessizliğinde üst katın konuşmaları daha net duyuluyor. "Hadi kızım ye şunu artık, geç kaldık... Oğlum böyle çıkılmaz soğukta..." Asansöre genelde çocuklarla beraber biniyor. Büyüğü servise uğurlayıp küçüğü okula bırakacak ilk iş. Elinde büyük olanın montu... çocuğa kaş göz ediyor giysin diye... Çocuk kafasını çeviriyor. Küçük kız aynada kâkülünü düzeltmeye çalışıyor. Saat 07.00'yi geçiyor... Asansör zemin kata intikal ederken oğlan açıyor kapıyı, tutmadan... gidiyor... Kapı kadının yüzüne kapanıyor. En arkada ben varım. Kadın elinde çocuğun montuyla kaldığında ağlamaklı hissediyor. Ben bile bir an ne yapacak acaba diye dertleniyorum. Oğlanın kafasına bir tane patlatsam, "Giy ulan şunu sen de!" desem...

Kızına diyor ki; “Çıkışta ben alacağım seni.” Bekâr anne diye geçiyor aklımdan ama değil. Evli bu kadın. Adam bu koşuşturmanın neresinde acaba? Bir an çocuk sahibi olmadığımı içten içe seviniyorum... Sabah sabah gerdiler beni de... Kadın montu işe mi götürecektir acaba?

Geçen sene şube müdürü emekli olduğundan beri Nesrin Hanım'ın çalıştığı dairede hemen herkes kadın. Apartmanda karşılaştığımızda yaptığımız kısacık sohbetlerimizden hayalimde canlanan manzara şu: Sabahları çaycının, para birleştirerek aldıkları plastik demlikli çay makinesinde demlediği çaylarını evden getirdikleri kupalarına koyup poğaça eşliğinde kahvaltılarını yapıyorlar. Ardından beş dakika kadar sigara içip makyajlarını tamamlıyorlar. Yazın, arka kapının açıldığı bahçedeki beyaz sandalyelere oturarak poğaça ve çay sefasını sigara keyfiyle birleştiriyorlar. Ama kışın buna imkân yok... Birgül Hanım poğaça yemiyor, sadece çay içiyor. Kahvaltı öğününü atlıyor. Çok dikkat ediyor beslenmesine... Öğlen de salata yiyor. Nesrin Hanım da hep niyetleniyor poğaçayı bırakmaya ama bir türlü yapamıyor. Çünkü vakti yok. Yeme içme alışkanlığını değiştirmesi için sürekli çiya tohumu, atalık siyez unu, avokado ve karabuğday peşinde koşması, her akşam kendine bu malzemelerden oluşan bir beslenme hazırlaması gerekiyor. Halbuki o saatleri çocukların ödev kontrolüne ayırıyor. Boyu 1.65, kilosu 62. Son zamanlarda kocası hep poposuna bakıyor. Şehvetten mi acaba diye düşünüyor Nesrin Hanım, bir ipucu yakalamaya çalışıyor ama adam sanki eşofmanına bir şey dökülmüş gibi çok ciddi bakıyor. Kilo aldım, biliyorum, diyor içinden Nesrin Hanım... Üst kat komşum bundan ibaret değil, çok daha fazlası... Eminim.

O saatte kalkıp spor yaptığı bilinen Batı Bey var bir de. Çok mu mutlu 07.00'de uyandığı için? Hayır! Erkenden spor

yapıyor çünkü saat 10.00'da çok önemli bir toplantısı olan ve o saate kadar sporunu, kahvaltısını ve birkaç görüşmeyi yetiştirmek zorunda olan patronu Zafer Bey gibi hissetmek istiyor. Amerikan filmlerindeki başarılı insanların da bu tür prensiplere sahip olması rastlantı sayılamaz. Doğuştan gelen özel bir yeteneği olduğunu sanmıyorum. O yüzden başarılı olabilmek için başarılıymış gibi davrananlardan. Gerçekten inanırsa olur çünkü. Başarılı bir işinsanı olabilmek için yapabilecekleri sınırlı; bunlardan biri de 07.00'de spor yapmak ve bunu her ortamda dile getirmek. Çok bilgim yok, ikinci katta oturuyor. Zekâsının ortalamanın biraz üstünde olduğunu apartman toplantısında anladım. Yakışıklı adam aslında, fit vücudu ve suratsızlığı beni çok çekmişti bir ara. Hatta komşu fantezileri bile kurmaya başlamıştım ki bir gün benimle muhabbet etmeye kalktığında büyü bozuldu. O da beni gözüne kestirmiş olacak, bir akşam iki kat için asansörü kullanmaya karar verdi. Lütfeder gibi kapıyı tutup bana içeriği gösterdi. Bindik, parfümü iddialı ama hoştu. Elimdeki kitabı çekip aldı birden, sanki ilkokul çocuğuna şaka yapıp dikkat çekecek...

“Ben de çok severim dil öğrenmeyi...”

“Öyle mi?”

“Evet ama Almanca bana kaba geliyor. Fransızca daha güzel değil mi?”

“Fransızca mı biliyorsunuz?”

“Yok, bilmiyorum. Öğrenmek istesem tavsiye edebileceğiniz bir yer var mı?”

Asansör ikinci kata geldiğinde kitabı geri uzatıp kapıyı açtı. Çıktı. Bırakmıyor ki kapıyı gideyim... Benim ne tavsiyem olabilir Fransızca için?

“Hiç bilmiyorum Fransızca kurslarını. İnternette bulabilirsiniz.”

Flörte niyetim yok yani, anla...

“Tamam o zaman, apartman toplantısında görüşürüz, iyi akşamlar.”

“İyi akşamlar...”

Apartman toplantısına katılmaya da hiç niyetim yok.

Yaş 34, herhangi birine ikinci bir şans vermeye tahammülüm de yok.

Akşam için çok heyecanlıyım. Aslında gerginim daha ziyade... Yine de bir an önce akşam olsun istiyorum. Akşam olsun da gelsinler. Gelsinler de ne olacaksa olsun. Belki iyi bile gelir bana, kimbilir? Bundan daha kötü olamam herhalde. Günlerdir dışarı çıkmadım. İrma'yla birlikte kanepenin minderini eskitmekle meşgulüz. Bir tek Böcük dışarı çıktı bugünlerde, daha doğrusu evden kaçtı. Koca cüssesini kapının üç santimetrelilik aralığına nasıl sığdırıyor, inanılır gibi değil. Apartman görevlisine çöpü verirken yalnızca torbanın sığacağı kadar aralıyorum hep kapıyı. Hatta görevli de bunu bildiğinden elini kapıdan içeriye kadar uzatıyor bazen. Ama bizimki kafa-ya koyduğunu yapıyor.

Aslında yıllardır kurduğum hayalin içinde yaşıyorum. İşe gitmiyorum! Evden çeviri yapıp Almanca dersleri veriyorum. O kadar... Saat 07.00, kâbus olmaktan çıktı benim için. Acıkınca genellikle yemek söylüyorum. Sabah erken kalkmam gerekse de hazırlanıp dışarı çıkmak gibi bir derdim yok. Ne giyineceğim, nasıl göründüğüm, yanıma şemsiye almam gerekip gerekmediği gibi soru işaretlerinden çok uzağım. Toplu taşımadaki eziyeti çekmiyorum. Saate çok fazla bakmıyorum, hayat böyle de geçip gidiyor. Soğuk kış günlerinin zorunlu telaşlarıyla aramıza evin çift camlı pencereleri giriyor. O pencerelerin ardından bakmak sadistçe bir zevk veriyor bana. Me-

sela Nesrin Hanım çıktı gitti, ben daha yeni kalktım, ondan daha çok uyudum. Herkes mutlu ve rahat olsa bu kadar keyif almazdım belki, herkes evde ve uykuda, sıcacık yuvasında camdan bakıyor olsa aynı şekilde haz vermezdi. Başkalarının çektiği eziyeti çekmiyor olmak asıl tatmin eden şey... *Başkalarının...* Bu kadar sığ olduğumu fark etmek de son zamanlarda ayrıca rahatlatıyor beni. Önceden ne kadar asil, ne kadar yüce olduğum, hak ettiğim değeri görmediğim, başkalarından üstün olduğum fikri iliklerime kadar işlemişti. Bu adaletsizlik beni öfkelen-dirirdi. Şimdi bakıyorum, ben de herkes gibiyim. Çok şükür...

Hayat tam olarak böyle... Yapmak istediklerini hayata geçiremediğinde en azından yapmak istemediklerinden kaçmak gibi o en basit eylem planını uygulamaya sokarsın... Bir süre camın arkasından hayata bakar, "Ne güzel, yapmak istemediklerimi yapmıyorum, özgürüm," der, aslında camın diğer tarafındakileri kaçırsın. Bende bu aralar bu idrak başladı. Yapmak istemediklerimi yapmama özgürlüğünün, mutlu olma girişimini nihayete erdiremediği çok açık. İşe yaramış olsaydı şu an düş almaya üşenmez, saçımı bir güzel toplar, kahvemi huzurlu bir tebessümle içerdim. Oysa sabahın yedisinde kalkmış olmanın hiçbir avantajını kullanamadım. Yatak odasından salona geçtim, kahve yapıp sigara yaktım. Sonra bir kahve daha... Açım ama kahvaltı hazırlamaya mecalim yok. Böylece bir buçuk saat geçti, oldu sekiz buçuk.

Kapı çalıyor. Gelen, öğrencim Kaan Efe'den başkası değil. Neden böyle dedim bilmiyorum. "Gelen, öğrencim Kaan Efe," diyemez miydim? O gelene kadar planladığım işlerin yalnızca yarısını yapabildim. Evin yarısını ancak toparlayabildim. Çeviride iki paragraf ilerleyebildim. Yine de kapıyı tüm enerjimi toplayarak açtım. Çünkü seviyorum öğrencimi.

İçeri girer girmez, mutsuzluğu, umursamazlığı ve sessizliğiyle bütün enerjimi sömürecek biliyorum ama yine de seviyorum. Buraya zorla gönderilmesi bir yana, buradan çıkıp daha okula geçecek. Lise 1'e gidiyor. Almanca'yı neden ilerletmek zorunda olduğu konusunda en ufak bir fikri yok. Arada ders daha zevkli hâle gelsin, bana yakınlık hissetsin diye sohbet etmeye çabaladığımda ise cımbızla laf alıyorum ağzından...

"Eee? Ne var ne yok? Nasıl geçti haftan?"

"İyi..."

"Sınav oldunuz mu?"

"Türkçe vardı bir tek."

"Nasıl geçti?"

"Fena değil."

"Almanca ne zaman?"

"Bilmem."

Dersi benim de zevk alacağım esnekliğe getirmeme yardımcı olmuyor. Konuyu anladı mı anlamadı mı, bir türlü çözemiyorum. Hiç tepki vermiyor. Sonra bir soru soruyorum. Doğru cevap verirse emin oluyorum konuyu kavradığından. Alıştırmayı çözen ellerine bakıyorum ve şaşıyorum kendisiyle nasıl bu kadar tezat olabildiğine. O kadar yorgun duruyorlar ki... Kemikli ve uzun parmakları var. Serçeparmağı bile oldukça uzun ve içe doğru kavis yapar şekilde eğri. Parmaklarının bütün boğumları gereğinden fazla kalın... Şişmiş gibi. Elleri kendisinden hızlı yaşlanmış bu çocuğun diye düşünüyorum. Yüzüne bakıyorum; toy bir delikanlı, daha sivilceleri bile çıkmamış. Ellerine bakıyorum; dünyanın derdini taşımış iki çilekeş... İnsan ırkı nasıl bu kadar perişan hâle geldi? Hem de Kaan Efe'nin yaşında... Aslında beni seviyor, hissediyorum. Diğer yetişkinlerdense benimle vakit geçirmeyi tercih eder. Başka öğretmenlerle ve ebeveynleriyle benimle konuş-

tuğu kadar bile konuşmuyor muhtemelen. Asıl derdi buradan çıkınca okula gidecek olması. Onu o kadar iyi anlıyorum ki... Onu sevme sebebim sanırım bana duyduğu saygı. Dersi anlatabilmek ve sevdirebilmek için ne kadar abaladığımın farkında. Beni kırmamak için söylediklerimi yapmaya çalışıyor gibi geliyor. Ben de sonunda onda küçük bir coşku kıpırtısı uyandıracak şeyi buldum: Tarçınlı kurabiye! Her ders bu lezzetli motivasyonumu mutfakta hazır bulunduruyorum. Gözlerini kapıya dikip boş bakmaya başladığında anlıyorum kurabiye saatinin geldiğini... Bu hâlleri Anıl'ı anımsatıyor bana... Ah Anıl... Anıl kadar olamaz asla... Ben bir gencin dünyasına az da olsa güzellik katabilmenin tatminini yaşıyorum, o da kendini az da olsa rahat hissediyor. Bu Almanca dersinin tek sorunu var; o da Almanca'nın kendisi... Neticede öğretmen değilim. Belki de bu konuyu akşam Eylülle açmalıyım... Öğretmen olan o. Gerçekten gelecek mi bakalım akşam?

Ya Anıl? Kesin gelir, değil mi? O gelmezse diğerlerine tahammül edemeyebilirim. Simge kesin gelir. Sonuçta Ankara'dan gelecek olan o. Bu vesileyle hepimizi bir araya toplama fikri de ondan ıktı. Tek uygun ev benimki olduğundan mekân olarak burayı seçtik. Aslında Simge hedef gösterdi, ben de onaylamış buldum. Dur bir dakika... Biz yine Simge ne derse onu mu yapıyoruz nedir? Yok canım, eskilerde kaldı o günler. "Yasemin'de toplansak olur mu?" deyince benim de işime gelmişti aslında. Evden ıkmadığın her gün, dışarı çıkmak bir kat daha zorlaşıyor. Bütün gün evi temizleyip yemek hazırlamak daha kolay geliyor, dışarı çıkmak için giyinip süslenmekten, gidilecek mekâna toplu taşıma olasılığı araştırmaktan ya da taksi ücreti hesaplamaktan . Evle uğraşırken akşama dair düşünceleri atmaya çalışıyorum kafamdan ama nafile...